

— PRAVDIVÝ POPIS SEBE. SAMA
U SKLENICE WHISKY NA LETIŠTI
DEJME TOMU V MINNEAPOLIS

Mé uši toho z rozhovorů zachytí stále méně, mé oči slábnou,
ale zůstávají lačné.

Vidím jejich nohy v minisukních, kalhotech nebo průsvit-
ných tkaninách,

každou si prohlížím zvlášť, jejich zadky a stehna, zamýšlený,
konejší pornopředstavami.

Chlípny dědku, je čas, aby ses chystal do hrobu, ne na hry
a zábavy mládí.

Není to pravda, dělám jen to, co jsem dělal vždycky, vytvá-
řím pozemské výjevy z příkazu erotické obraznosti.

Nežádám si právě tahle stvoření, žádám vše, a ona jsou jako
znamení extatického obcování.

Není mou vinou, že už jsme tak uhnětení, napůl z nezauja-
té kontemplace, napůl z chutí a choutek.

Polsk
znám
a esej
exilov
teratu
ně bc
jelo
Platí
sledn
próz
vychá
sbírky
řosz
autor
nický
vniří
čtlivě
Ve v
obraz
něji n
Nejde
ale o
polen

Dostanu-li se po smrti do Nebe, musí tam být jako tady, je-
nomže tam budu zbaven svých otupělých smyslů a ztěžklých
kostí.

Proměněn v samotné patření budu se i nadále sytit tvary lid-
ského těla, barvou kosatců, pařížskou ulicí v červnovém
úsvitu, celou tou neuchopitelnou, neuchopitelnou mnoho-
stí viditelných věcí.

— SOBĚ K OSMANDESÁTÝM NAROZENINÁM

Město protkané krytými průchody, úzkými
náměstíčky, arkádami,
sestupuje svými terasami k mořské zátoce.

A já, jenž jsem se zakoukal do mladistvé krásy,
tělesné a pomíjivé,
do jejích tanečních pohybů mezi starými kameny.

Barvy šatů podle letní módy,
klapot střevočku po staleté dlažbě
těší mne jakýmsi ceremoniálem návratu.

Dávno mám už za sebou
prolétání katedrál a pevnostních věží.
Jsem jako ten, jenž vidí, sám ale nepomíjí,
duch přelétavý, přes šediny a nemoci stáří.

A zachráněný, protože jej provází věčný a božský údiv.

Janov, 30. června 1999